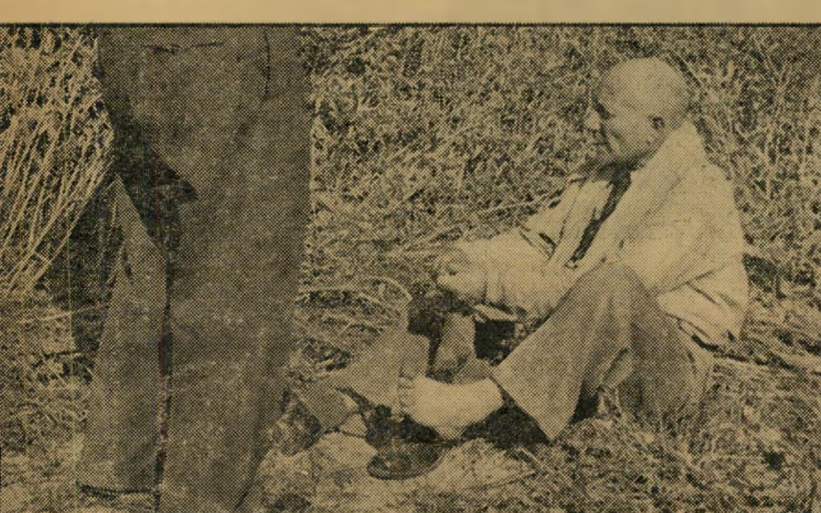

משקד נופף לקבוצת הצועדים של קיבוץ נחשון אשר בדרך לירושלים, הם בניו.

מנוחה בחורשה. בתום היום הראשון לצעדת החיילות, משתרעות הבנות בחורשות.

קשיים לקשישים. צועד שאינו נמנה על בני הנוער מספל ברגליו באחת ההפסקות.

על אף הכל. ריתן של הרגליים היחפות אינו ערב ביותר אך מסוגל לעורר צחוק.

רוצה גם להתרשם מדברים כאופי מגר
בש ומעמיק, ראש הפועל כהלכה, פרצוף
ש, אומר משהו. אני רוצה לפנות בזה,
באמצעות מדורך, אל כל בנות המין ה'
יפה, בקריאת מלחמה: מי בכך, מכל אלה
החושבות עצמן למשהו קצת מיוחד,
תעמד במבחן ההתכתבות, ותצליח לי
הרטיט את לבי כל אמת שאגש לחיבת
הדואר? תנאי הלחימה הם: דוגריות, זה
עוה, חוסר גיגונים והצטעצעות, ואף
שליחת תמונה. הגיל: 19-23.
"אדי פולו! קדימה!"
קצת מאכזב הסוף, לגבי סטודנט ה'
טכניון, מה?

★★★
משעמם, בערבים

משעמם לי (1018/1188) בערבים. היא
חיילת, משתחררת רק בעוד חמשה
חודשים. בינתיים, רוצה היתה להפסי את
שיעמום ערבית בקריאת מכתבו של צעיר
למעלה מגיל 25.
חוץ מכתב יד נאה, לא הצלחתי לי
גלות בה הרבה. היא מספרת לי שאיננה
יודעת אם עצם היותה גבוהת-קומה הוא
מעלה או חסרון. היא לא רוצה לומר
שאומרים עליה שהיא נחמדה, משום ש'
הראי שלה בחזרה מעיד על כך כמאה
עדים, "וא זה: אני באמת נחמדה."
היא רוצה שהבחור יהיה נזמ, ידע
לעשות שמה, "שיהיה בחור המסוגל לי"
עניין בחורה כמוני.

★★★
כל בנות ירושלים

בנות ירושלים, השבעתיכן בצבאות
או באיילות השדה שלא לכתוב לי מכ'
תבים ללא פסקות, פסיקים ונקודות כמו
מכתבה של (1010/1189). אני רוצה לי
קוות שהיא איננה מאפיינת את בנות
עירכן.
"יקירת, אין לי עודף גיר דיו וכסף.
מתחשק לי לכתוב לך מכתב כזה ש'
תצטרכי (השגיאה איננה שלי) לשבת
שעה ליד המילון כדי לפענח אותו. אך
לבי הטוב לא נותנו לעשות כן... חסי
עלי רותי! עשי לי בבקשה הכרה מכ'
תבית עם בן נחמד וחתין אומר לך את
האמת, אינני אוהבת ממושקים וצנו'
מים. עם אותו בן מעוניינת אני להת'
כתב על דא ועל הא, כאות נפשו. רצוני
שיהיה "ראוי" להתכתב עמי. זה רק
בצחוק אל תחשבי אותי לגאונית. ר'
כעת תורי. אני ירושלמית צעירה. יגיני
חושבת שמראי צריך לשנות היות ש'
רצוני להתכתב עם אחד שיתעניין בי ב'
עיקר בגלל פנימיותי ושחיצוניותי לא
תשנה לא (השגיאה, אתם יודעים של מי)
מאום. אך חס וחלילה אל תחשבי ש'
מפזרת אני למסור את תאורי, היות
שאני קופה גמורה השד אינו נורא כל'
כך. יש שיר מסויים שאומר שכל בנות
ירושלים נאות. אני אחת מהן. שערי
מגיע עד אחרי המתניים, צבעו שחור.
בשי כל הוא נקרא שיער ארוך, ליתר
בירור זו צמה. בגובה אני על הגובה הן
בצורה והן במורל כאשר הוא נחון.
אסתפק בתאור זה. לבן שיפול בכפי
אמסור יותר פרטים. רצוני לסיים בזאת
ועד רצוני לקבל מכתב תשובה, רותי
ואם לא אז אני... אני... לא יודעת
מה שאעשה לך בחיי, זה כבר עובר
כל גבול. האם רצונך שיחבבו אותך ואת
מדורך, הזהיר מפני, יש לי שליטה על
חוגים נרחבים בצייבור. אני רוצה לי
הודות לך מראש על אשר תעשי עבורי
מרום פחד. ברכת ירושלמית צעירה עלי
והצליחי."
אלי, איוה פטפוט!

★★★
כמו בשיר הידוע

משום מה לא תיארתי לי שצנחנים
יכולים להיות בודדים. לאור ההצלחה
הרבה שיש להם אצל הבנות, ביניהן גם
הקוראות שלי, הרי זה מוזר לקרוא את
מכתבם של (1018/1190), האומרים שהם
מרגישים את עצמם בודדים. מובן ש'
אעשה כל מה שביכולתי כדי שלא ייש'
ארו כך זמן רב.
שני חובשי הכומתות האדומות גאים
מאד ביחידתם. אחד רב-טוראי, השני
חייל פשוט. בדיוק כמו בשיר המפורסם.
הם רוצים להכיר שתי נערות חמודות
בגיל 17-19. אחד בלונדי וגם לשני
זקן. הם עושים רושם חבוב מאד. אני
בטוחה כי לא יישארו ללא תשובה. וכי
איוו נערה איננה רוצה להוסף צנחן
לאוסף שלה?

"באסיפה האחרונה של הבנדה שאני
משתייך אליה," כותב לי בחור אחד,
ה'חלט לערוך טיול לנגב - סדום'
עין גדי - בשבועות הקרובים, ובה
הועלתה הצעה להזמין את רותי של
העולם הזה להשתתף בטיול, מאחר ש'
נודע שאת אוהבת טיולים. אז עלי הוטל
התפקיד להתקשר אתך ולהזמין. אגב,
הבנדה שלנו מורכבת כעת מסטודנטים
משנה שלישית ורביעית מהפקולטה לי'
כימיה של הטכניון וסטודנטים שנה
אחרונה מהפקולטה לרוקחות של האר'
ניברסיטה העברית, והנני משתייך לקבו'
צה השניה.

"תארך הטיול תלוי אך ורק בך. אנו
מוכנים בכל רגע לטיול. אני מקווה ש'
אינך מתכוונת לאכזב אותנו."
מצטערת, בחורים, אך תוכניותי ערו'
כות כבר למשך השבועות הקרובים.
הזמנתכם החמיאה לי ביותר. אולי בפעם
אחרת, אך אם אתם באמת אוהבים אותי,
תוכלו, אולי, לעשות משהו למעני. אני
אספנית בולים מושבעת וחסר לי הבול
של הלידה. אולי נמצא בול כזה ברשותו
של אחד מכם?

★★★
לב וארי פולו

לי (1018/1187), שהיא סטודנט הטכניון,
יש כנראה בעלת בית שאין לה בת מת'
בגרת, או שהבת אינה הטיפוס של
אותו סטודנט. כי אחרת לא היה שלח
לי את מכתבו:
"...הנני סטודנט, חזקא די נאה וכי'
אבל נאני יומם ויליה בציניוק ספרים,
סרגלים ומספרים, בקושי מוציא את
חוטמו פעם בשבוע לאוויר העולם -
מה שמספיק בדיוק כדי לאשר כל פעם
מחדש את קיומם של כחורים צבעוניים
נחמדים, תסרוקות וחיוכים של המודה
האחרונה וידידיו על ירכינם שאומר
נגסני. מה שמרטיט מאד את הלב, אלא
שמשום מה יושב לו כנראה בתוכי מין
יצור נוסף, עיקש ואירציונלי, המסרב
בכל תוקף להסתפק בכגון אלה, והוא

הסיפוס שלי

"יש לי הרושם," כותב זיו צפירי
מרמת השרון, נוהיגן, רחוב החרוב
14, "שלפעמים העסק של התמונות הוא
קצת בלוף."
אבל הפעם באמת מצאתי את התמונה
המצורפת, באחד הטיורים בטיני על
ג'בל מוסא. אולי זה אבד לאחד ה'
חיילים, ואלי לאותה נערה עצמה. בכל'
זאת, רותי, אגב מצאי לי אותה."
נערת החביבה, הרשי לי לשאול אותך
משהו: מד ע שוויצריית? זה אגב מד'
כיר לי את הבדיחה על הקצין שנכנס
למסית במלחמת השחרור, ללא אקדח.
"תראו איזה שוויצר" אמרו עלי.